

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Clypevs Theologiæ Thomisticæ

Continens Tractatus de attributis, de visione Beatifica, de scientia Dei, ac
de ejus voluntate, & Providentia

Gonet, Jean-Baptiste

Parisiis, 1669

§. II. Solvuntur objectiones,

[urn:nbn:de:hbz:466:1-77232](#)

poteſt non convenire. Ex quo ulterius ſequitur, illam eſſe neceſſarium, neđum quoad ſpecificatio- ne, ſed etiam quoad exercitium. Quo argumen- to uſus eſt D. Thomas 1. contra Gent. cap. 80. in fine.

39. Dices, Si haec ratio valeret, probaret etiam quod amor creaturarum neceſſario eſt in Deo, quia etiam talis amor reperitur in creature rationali, & imperfectionem non dicit; aliaſ nec liberè poſter Deo convenire.

Sed negatur ſequela, ad cuius probationem di- cendum eſt, quod licet amor creaturarum non dicat imperfectionem in abſoluta ſui convenientia, bene tamen, in ſui convenientia neceſſaria & ef- fentiali; quia maxima imperfectione eſt, ſubiectum neceſſari ad amorem ab objeſto finito & limitato.

40. Dicō ſecundō, rationem D. Thomae eſſicaciter oſtendere, Deum amare ſe neceſſario, non ſolum quoad ſpecificationem, ſed etiam quoad exercitium.

Probatur conuolutio explicando illam rationem. Sic ergo habet S. Doctoř h̄c art. 3. *Voluntas di- vina neceſſariam habitudinem habet ad bonita- tem ſuam, qua eſt proprium ejus objeſtum: unde bonitatem ſuam Deus ex neceſſitate vult, ſicut & voluntas noſtra vult beatitudinem, & quelibet alia potentia habet neceſſariam habitudinem ad proprium & principale objeſtum, ſicut viſus ad colorē, quia de ſuī ratione eſt ut in illud tendat.* Ex quibus verbis ſic potest formari ratio. Quelibet potentia ad ſuum objeſtum primarium debi- tē applicatum, omnique impedimento ſecluso, fertur neceſſario, non ſolum quoad ſpecificationem, ſed etiam quoad exercitium; ut conſtat in potentia viſiva, reſpectu coloris lucidi, & in noſtra voluntate, reſpectu beatitudinis: Sed objeſtum formale primarium voluntatis divina, eſt divina bonitas, ei cognitione clara, intuitiva, & comprehenſiva applicata, ipſique identificata, nec potest impedimentum addeſſe: Ergo ſuam bonitatem Deus diligit neceſſario utraque ne- ceſſitate.

41. Aliter proponi potest ratio D. Thomae, & ſic D formari. Quelibet potentia habet neceſſariam habitudinem ad ſuum objeſtum, juxta ſuam na- turam: Ergo & divina voluntas ſecundū ſuam naturam debet dicere neceſſariam habitudinem ad proprium objeſtum: Sed natura voluntatis divi- nae eſt ferri ad objeſtum in actū ſecundo, cum ſit actus purus, omnisque potentialitatis expers: Ergo de ratione illius eſt attingere objeſtum ne- ceſſario, non ſolum quoad ſpecificationem, ſed etiam quoad exercitium.

§. II.

Solvuntur objectiones.

42. Objicies primò contra primam conuolutio- nem. D. Thomas de potentia qu. 10. art. 2. ad 5. docet Spiritum Sanctum liberè procedere; Sed Spiritus Sanctus procedit ex amore divinæ bonitatis: Ergo talis amor eſt liber, non verò ne- ceſſarius.

Respondeo D. Thomam debere intelligi de li- bertate, ut opponitur coaſtioni, non verò ut op- ponitur neceſſarii; quia voluntas, ut dicitur 1. 2. qu. 6. art. 4. in nullo actū potest cogi, licet in ali- quibus neceſſarii poſſit.

43. Objicies ſecundo: Modus operandi perfectior eſt Deo attribuendus: Sed perfectior modus ope- randi eſt operari liberè, & cum dominio ſuī actū,

Tom. I.

A quām neceſſario, & ſine tali dominio: Ergo Deus non neceſſario, ſed liberè ſeipſum diligit.

Respondeo confeſſa Majori, diſtinguendo Mi- norem. Perfectior modus operandi eſt operari liberè, reſpectu objeſti limitati, & in quo non relucet omnis ratio boni, concedo Minorem. Reſpectu objeſti infiniti, in quo relucet ratio ſummi boni, ad quantum totam capacitatē vol- luntatis, nego Minorem. Vel etiam dici potest, quod modus operandi liberè eſt perfectior modo operandi neceſſario, quando talis neceſſitas ori- tur ex imperfetta cognitione objeſti, ut contingit in brutis; ſecundū verò quando procedit ex per- feſſimā cognitione objeſti in quo appetit ratio ſummi boni, ut contingit in amore Dei & Bea- torum.

Objicies tertio contra ſecundam conuolutio- nem. Objeſtum ut objeſtum, ſolū habet ſpecificare potentiam, ac proinde illam ſolū determinare, & neceſſitare quoad ſpecificationem, non verò quoad exercitium: Ergo ex eo quod voluntas di- vina neceſſariam habet habitudinem ad bonitatem ſuam, qua eſt proprium ejus objeſtum, non reſtē infertur, Deum ſe amare neceſſario, tam quoad ſpecificationem, quām quoad exer- citium.

Respondeo primò: Quod licet objeſtum ſecun- dū ſe abſolute conſideratum, habeat ſolū ſpe- cificare potentiam, & eam determinare ac neceſſitare quoad ſpecificationem; ſi tamen illud ſit de- bītē applicatum, & omni impedimento careat, ut contingit in propoſito, illam determinat ac neceſſitat, non ſolū quoad ſpecificationem, ſed etiam quoad exercitium. Ut conſtat in exemplo coloris debītē applicati potentiae viſivæ, quo uti- tur D. Thomas, & in eſſentia diuina clare viſa, qua quia eſt objeſtum debītē applicata voluntati Beatorum, illam determinat, & neceſſitat ad amore beatificum, qui neceſſarius eſt non ſolū quoad ſpecificationem, ſed etiam quoad exercitium.

Respondeo ſecundo, dato Antecedente, ne- gando Consequentiam; quia, ut ſuprā diceba- mus, quelibet potentia habet neceſſariam habitudinem ad ſuum objeſtum, juxta ſuam naturam & conditionem: unde ſi illa ſit actus purus, & ſemper debeat ferri in actū ſecundo ad ſuum objeſtum, neceſſitatur & determinatur ad illud, non ſolū quoad ſpecificationem, ſed etiam quoad exercitium; & ideo cum divina voluntas ſit actus purus, & omnis potentialitatis expers, ex eo quod illa neceſſariam habeat habitudinem ad ſuum objeſtum, reſtē infertur Deum ſuam boni- tam amare neceſſario, tam quoad ſpecificationem, quām quoad exercitium.

E ————— ARTICVLVS III.
An Deus diligat neceſſario creatures exi- ſentes & futuras;

§. I.

Quibusdam premiſis difficultas reſolvitur.

Circa hanc difficultatem multiplex verſatur ſententia. Prima eſt aliquorum quos ſupreſlo nomine refert D. Thomas 2. contra Gentes cap. 23. afferentium Deum neceſſario quoad ſpecificationem, & quoad exercitium diligere creatures exiſtentes. Quam ſententiam dicit Ferrariensis te- nuiffe Aristotelem, Avicennā, & Commentatōrē,

CC iij